

« zurück blättern vor »

MINEZENGER subst. m., ab 1823; auch *minezengier*, *minezyngier*, *minnezinger*; ‘mittelalterlicher Dichter von Liebesliedern’ – ‘średniowieczny poeta i wykonawca pieśni miłosnych’: 1823 GPrzyp 426-7, SJAM *Między innemi czytamy, iż podczas wielkiej uczty [...] Minnesinger niemiecki śpiewał.* ◦ (1874) 1884 ENCORG *W ściślejszym znaczeniu Minnezyngier znaczy poetę erotycznego.* ◦ (†1916) 1949–1951 Sienk.Szkice I 22, DOR *Nocą, gdy księżyc oświeci mury zamkowe, w niezmaconej ciszy pieśń minezengera, tajemnicza a smutna, cicha a namiętna, razem ze szmerem liści, z wonią kwiatów unosi się ku otwartym oknom komnat dziewczycych.* ◦ 1954–1956 Prz.Kult. 10, DOR *Po królewskiej uczcie zjawiał się przed podochocnymi biesiadnikami minstrel, bard czy minezenger i podniecał wyobraźnię zebranych opowieściami zakłętymi w poetyckie strofy, wtórując sobie dźwiękami lutni.* – SWIL, SW, DOR (lit.). ◊ **Var:** *minezenger* subst. m., (†1916) 1949–1951 Sienk.Szkice I 22, DOR ◦ 1954–1956 Prz.Kult. 10, DOR – nur DOR (lit.); *minezengier* subst. m. – SW; *minezyngier* subst. m. – SW; *minnezinger* subst. m. – SWIL. ◊ **Etym:** nhd. *Minnesänger*, *Minnesinger* subst. m., ‘Dichter, welcher die Minne besingt; Vertreter der höfischen Liebeslyrik’, CAM. ◊ **Konk:** *bard* subst. m., bel. seit 1680, L, zuerst geb. L; *minstrel* subst. m., bel. seit †1849, SW, zuerst geb. SWIL. ❖

Nhd. *Minnesänger* wurde in Bodmers und Breitingers “Sammlung von Minnesingern” 1758ff “neu belebt” (KLUGE). Im Polnischen hat es wohl Mickiewicz als erster verwendet, in Verbindung mit dem Interesse der Romantik für das Mittelalter. Entsprechend stammt der englische Erstbeleg von 1825 (OED), der französische von 1841 (ROBERT). Von Anfang an bezieht sich die Bedeutung nur auf deutsche Verhältnisse. Durchgesetzt hat sich die auch im Deutschen vorherrschende phonologische Form.

« zurück blättern vor »